

[J. P. Nielsen.]

tiggaard o. s. v., er fuldkommen hen i Hampen, det har ingen Steder hjemme.

Saa er der Spørgsmaalet om det sønderjyske Landbrug, som Danmark ifølge den Agitation, der særlig føres fra tysk Side, desværre ogsaa fra anden Side, skal have snydt og narret. Hvorledes forholder det sig nu? Ja, Genforeningen skete midt i Landbrugets Gullaschtid med knip-pel Priser for Landbrugsprodukter. Det havde rimeligvis været bedre, hvis Gullasch-tiden var kommet senere. Nu gik det Hovedparten af de sønderjyske Landmænd, som det er gaaet andre danske Landmænd, at da Gullaschtiden var ovre, havde de høje Priser paa Landbrugsprodukterne og de dermed følgende høje Ejendomspriser bundfældet sig i en kolossal Gæld. I Sønderjylland slap Landmændene endda deres Markhypoteker paa meget billig Maade ved Markens Sammenbrud. Jeg har i de 10 Aar, jeg har været Formand for Amtsudvalget i Sønderborg, der har haft med Sanering af Landbruget at gøre, haft ca. 400 Landbrugsejendomme til Sanering, og jeg har den Erfaring fra dette Arbejde, at Landmændene gennemsnitlig, naar vi tager det hele, slap deres Markhypoteker med en Trediedel af deres Paalydende, med 33 pCt. Men desværre, det Hul som disse Markhypoteker efterlod, blev udfyldt i meget kort Tid af lige saa store eller større Kronehypoteker. Det er muligt, at der er be-gaaet Fejl fra dansk Side, men det ligger da sikkert deri, at Laanemulighederne var alt for store. Her gør jeg dog opmærksom paa, at de sønderjyske Landmænd og deres Føre, baade her i Rigsdagen og paa store Møder i Sønderjylland, stadig krævede, at der skulde bringes mere likvid Kapital til Sønderjylland, medens vi fra vor Side Gang paa Gang protesterede herimod og gjorde gældende, at det vilde ikke være nogen Lykke for den sønderjyske Befolkning at faa større Gæld.

Men tager vi saa Landbrugsforholdene og ser, hvorledes de har artet sig under Krisen, saa ser vi, at af de 12 817 Landbrugsejendomme, vi har i Sønderjylland, har de 3 000—4 000 klaret sig helt igennem Krisen uden at faa Spor af Krisehjælp eller Understøttelse af den, som er bevilget enten som Særhjælp i Sønderjylland eller som Krisehjælp i det hele taget for det danske Landbrug. Adskillige af disse Landbrugere sidder paa gældfrie Gaarde. Der er dog altsaa nogen, der har kunnet klare sig under dansk Styre i Sønderjylland. Men Resten, de ca. 9 000, ja, dem har Staten

maattet hjælpe, og det har den danske Stat gjort med en aabenHaand. Foruden de almindelige Ordninger, som vi har gennemført i Rigsdagen, har den danske Stat siden 1929 ydet sønderjyske Landmænd i Støtte, dels i Form af billige Laan, dels som Tilskud, et Beløb af 54 Mill. Kr., og nu betaler den danske Stat i Henhold til Rentelettelsesloven aarlig 1 600 000 Kr. i Tilskud til sønderjyske Landmænd, for at de kan betale Renten af deres Prioritetsgæld. Jeg siger, at hvis dette skal betyde, at Landmændene bliver snydt og narret, maa jeg saa ikke bede om paa de sønderjyske Arbejders og arbejdsløses Vegne, at de bliver snydt paa samme Maade.

Saa er der Tvangsauktionerne, som man har kørt op med. Man siger, at der er fem Gange saa mange i Sønderjylland som i det øvrige Land, og det tager man som et Bevis paa, at Landmændene er blevet snydt ved Omprioriteringen med lave Kroner og lave Kurser. Hvor ved man det fra? Det faktiske er, at Landbrugsejendommene er blevet overforgældede, og det er Landmændene selv, der har gjort det. Og hvor mange af disse Ejendomme er saa solgt og købt efter Genforeningen? Min Erfaring ved det Saneringsarbejde, jeg har haft, er, at Masser af sønderjyske Landbrugsejendomme, jeg tror, jeg tør sige langt den største Part, har været i Handelen efter Genforeningen, solgt til ganske fantastiske Priser, og det sker den Dag i Dag dernede. Vi har det Forhold, at Folk køber Ejendom, hvor der staar 2—3—4 Prioriteter, til Trods for, at L. S. hævder, at man højst kan forrente Halvdelen eller to Trediedele af en Førsteprioritet i en Ejendom. Vi har haft det Forhold, at Folk, der har købt sig en Ejendom, efter et eller halvandet Aar er kommet til Saneringsudvalget; saa er de kørt fast, de kan ikke svare deres Renter, de kommer og vil have Hjælp. Hr. Deichgräber er en levende Illustration herpaa; han har ikke omprioriteret sin Ejendom med lave Kroner og under lave Kurser, han har først købt Ejendommen i Sjellerup i 1931, og Danmark kan ikke gøre ved, at den unge Mand køber sin Ejendom til en alt for høj Pris.

Men naar man nu vil kritisere Tvangsauktionerne og ofte gør det fra dansk Side — vi læste jo en stor Artikel i den Retning i „Jydske Tidende“ under Valgkampen —, saa burde man undersøge: ja, men hvilke Resultater har da disse Tvangsauktioner haft? Har de det Resultat, at de Familier, det gaar ud over, har maattet forlade deres Ejendom? Det er jo slet ikke Tilfældet. Den danske Stat har jo sat os i